

Druk, stil, gevoelig

Wat ouders
willen weten
over diagnoses,
neurodiversiteit
en ondersteuning
thuis en op school

**Liesbeth
Gijssel**

Lannoo

Voor A.
'Geen stress'

Inhoud

Inleiding	9
Wie is wie?	11
Hoofdstuk 1 Is er iets aan de hand met mijn kind?	13
Als de alarmbellen afgaan	15
Soms kom je er zelf uit	20
Hoofdstuk 2 Diagnose of geen diagnose?	21
De voordelen van een diagnose	23
De nadelen van een diagnose	34
Hoe geef je een diagnose een plek?	40
Hoofdstuk 3 Wat is een diagnose eigenlijk?	49
Een duik in de geschiedenis	51
Wie krijgt een diagnose en wie niet?	63
Welke diagnoses nemen toe?	71
Waarom nemen diagnoses toe?	76
Labels: drempel of hulp?	82
Hoofdstuk 4 Hoe verloopt een diagnostisch traject?	85
Niet over één nacht ijs	87
De rol van de school en het CLB	90
Buiten de school: privé of niet?	94
Hoofdstuk 5 Leer- en ontwikkelingsstoornissen: een overzicht	101
ASS: een breed spectrum	104
ADHD: veel meer dan Alle Dagen Heel Druk	116
DCD: als leren fietsen of schrijven moeizaam verloopt	124
Dyslexie: moeite met lezen en schrijven	132

TOS: op zoek naar woorden	139
Dyscalculie: dansende cijfers	147
Andere moeilijkheden	153
Het is niet zwart-wit	158
Hoofdstuk 6 Ondersteuning op school	160
Van algemene ondersteuning tot individuele begeleiding	164
Weerbarstige praktijk: realiteit versus regels	177
Hoe ga je het gesprek aan?	184
Wanneer is buitengewoon onderwijs nuttig?	193
Wat als naar school gaan niet meer lukt?	197
Hoofdstuk 7 Andere vormen van ondersteuning	203
Hulp voor je kind	205
Hulp voor jezelf en je gezin	215
Wanneer is medicatie nodig?	218
Hoofdstuk 8 Een veilige en warme thuisbasis	229
Hoe kun je je kind ondersteunen?	231
En de rest van je gezin?	242
Zo hou je het vol	252
Hoofdstuk 9 Blik op de toekomst	255
Leren leven met een leer- of ontwikkelingsstoornis	257
Verder studeren en werken	262
Naar een inclusievere samenleving	267
Verder kijken dan het label: wat is het alternatief?	272
Epiloog	281
Dankwoord	287
Interessante organisaties en nuttige websites	288
Bronnenlijst	288

Inleiding

Siham kwam met een huilbaby terug uit het ziekenhuis. Walid wilde alleen bij haar in bed slapen, en voortdurend op haar arm worden gedragen. Wanneer ze ergens naartoe gingen, raakte hij stevast overstuur. Naar de crèche gaan lukte niet. Noodgedwongen nam Siham ontslag op haar werk om zelf bij haar baby te blijven. Siham stelde zich vragen, en kwam tijdens haar zoektocht naar antwoorden al snel bij autisme uit. Lange tijd hield ze dat vermoeden voor zich, want haar man en familie zouden het niet begrijpen.

Als kleuters waren Felix en Theo vaak wild, lawaaiig en boos – tot wanhoop van papa Michel. Aan tafel blijven zitten tijdens het eten zat er niet in, ze luisterden niet en stelden duizend-en-een vragen. Ze gooiden dingen omver en konden geen minuut alleen spelen. Vooral in het weekend en in de vakanties voelde Michel zich overweldigd. Is er iets aan de hand met mijn kinderen, of ben ik niet gemaakt voor het vaderschap, vroeg hij zich af.

En dan is er Isa. Toen zij op school moest leren lezen en schrijven, merkte mama Ineke dat dat heel moeizaam ging. Nochtans ontbreekt het niet aan boeken of een leescultuur thuis. Heeft ze misschien dyslexie, of vergelijk ik te veel met hoe goed ik zelf las op die leeftijd, bedenkt Ineke.

Zeven ouders en twee ouderparen vertelden me over de zorgen die ze hadden over hun kind. Als die zich opstapelen, als je zelf als ouder vastloopt in de opvoeding of als het op school misgaat, kan de vraag opduiken of er sprake is van een leer- of ontwikkelingsstoornis. Heeft je kind misschien autisme, ADHD, dyslexie? Is het nuttig om dat te weten? En als je daarvoor kiest, hoe gaat zo'n diagnose in zijn werk? Wat als je kind ondersteuning nodig heeft op school? En hoe leer je je kind omgaan met zijn neurodiversiteit, zodat het een fijnere toekomst tegemoet gaat?

Deze vragen wil ik in dit boek beantwoorden. De verhalen van de ouders, en van drie jonge ervaringsdeskundigen, maken alles concreet en herkenbaar. Dit boek gaat dieper in op ASS, ADHD, DCD (een motorische stoornis), een taalontwikkelingsstoornis, dyslexie en dyscalculie, met een kort

uitstapje naar hoogbegaafdheid, hoogsensitiviteit en gedragsstoornissen. In één boek, omdat deze vormen van neurodiversiteit heel vaak samen voorkomen, en er ook overlappende symptomen zijn.

Zowat alle behandelde problematieken vormen een spectrum. Je kunt dus in meerdere of mindere mate kenmerken vertonen, en er meer of minder last van ondervinden. Omdat iedereen zich wel ergens op een of ander spectrum bevindt (of zelfs op meerdere), kun je je afvragen of we dit nog wel als stoornissen moeten bestempelen. Vaak gaat het om normale variatie tussen mensen. Toch gebruik ik de term 'stoornis' in dit boek wel, omdat hij nu eenmaal gangbaar blijft – zowel in de psychiatrische handboeken als in de zorg en in de bredere maatschappelijke context. Al wijs ik in het laatste hoofdstuk op alternatieven.

Het landschap van onderwijs, geestelijke gezondheidszorg en ondersteuning – via ergotherapeuten, logopedisten, psychologen en andere, in privépraktijken, op school of in gesubsidieerde centra – is een labyrint in België en Nederland. Er is veel jargon, administratieve rompslomp, er zijn hoge kosten, en dan nog die ellenlange wachtlijsten. Met de hulp van tal van experts uit de wetenschap en de onderwijswereld, probeer ik in dit boek de weg te wijzen door dat complexe landschap. Daarnaast geef ik de recentste wetenschappelijke inzichten mee. Maar de belangrijkste bijdragers aan dit boek zijn de ouders en neurodiverse jongvolwassenen. Zij zijn de experts bij uitstek. Ouders vertellen openlijk over de moeilijkheden, en sterke kanten, van hun kinderen; over hun twijfels, hun frustraties en hun hulpbronnen. Jongvolwassenen vertellen over hun worstelingen, de ondersteuning die ze kregen en hoe het hen vandaag de dag vergaat. Sommigen van hen getuigen onder hun eigen naam; de meeste ouders doen dat anoniem, om de privacy van hun kinderen te waarborgen.

Of je nu voor een diagnose gaat of niet, er een bewuste keuze in maken is de eerste stap. Met de kennis uit dit boek zul je een weloverwogen beslissing kunnen nemen. Maar, als er één ding is dat de ouders in dit boek je op het hart willen drukken: als je je zorgen maakt over je kind, wacht niet af maar zoek hulp. En die is zeker ook zonder 'label' mogelijk.

Liesbeth Gijssels, juli 2026

Wie is wie?

In het najaar van 2025 vertelden zeven ouders en twee ouderparen me over hun kind(eren) met een leer- of ontwikkelingsstoornis. Nog eens drie jongvolwassenen gaven hun eigen perspectief mee. Wie is wie?

Ineke en haar man hebben twee kinderen, dochter **Isa** is 11 en heeft een diagnose dyslexie. Er zijn in het verleden vermoedens van ADHD, ASS en/of hoogsensitiviteit geweest. Isa heeft een broer Tobias, van 14. Hij heeft geen diagnoses.

Marie en haar man hebben twee kinderen. **Amelie** is 15 en heeft heel wat diagnoses: ASS, ADHD, dyslexie en dyscalculie. Haar broer **Arno** (13) heeft ASS en ADHD.

Michel en zijn vrouw hebben twee zonen van 10, een tweeling, en een dochter van 4. **Felix** En **Theo** hebben allebei ADHD. Jeanne heeft geen diagnose. Ook Michel zelf heeft ADHD.

Siham en haar man hebben vier zonen. **Walid** (17) heeft ASS en is hoogbegaafd, **Bilal** (15) is hoogbegaafd en er is een vermoeden van ADHD, **Malik** (13) heeft ASS, ADHD en dyslexie, **Idris** (10) heeft ASS en ADHD, en er is een vermoeden van dyslexie.

Alex en zijn vrouw hebben een dochter en een zoon. **Sarah** is 8 en heeft een diagnose van ADHD, er is een vermoeden dat ze ook ASS heeft. Bij hun zoon **Ruben** (5) is er een vermoeden van ADHD.

Sara's dochter **Maya** (10) heeft ASS, ADHD, DCD en er is een vermoeden van dyscalculie. Broer Tristan (7) heeft geen diagnoses. Sara is gescheiden van de papa van de kinderen.

Johanna is eveneens gescheiden en heeft vijf kinderen: vier uit haar vorige relatie, en een met haar nieuwe partner. Haar oudste dochter **Charlotte** is 13 en heeft een diagnose van taalontwikkelingsstoornis (TOS), haar zus **Laurien** (11) heeft ASS, bij Marie (10) zijn er vermoedens van taalproblemen, en dan zijn er nog de broers Thibo (8) en Maurice (1). Johanna vertelt vooral het verhaal van Charlotte.

Stien en **Jan** hebben drie kinderen. Oudste zoon **Marcel** is 13 en heeft diagnoses van ASS, DCD en dyslexie. Dochter **Elena** (12) heeft ASS en zoon **Maurice** (9) heeft DCD. Bij Maurice is er ook een vermoeden van ADHD. Zelf kreeg Stien de diagnose van dyslexie toen ze twintig was; Jan kreeg op zijn veertigste de diagnose ASS.

Nick en **Eline** vertellen samen het verhaal van hun dochter **Rozanna** (19). Zij heeft diagnoses van ASS, ADHD en dyscalculie en heeft daarnaast een angststoornis.

Rozanna zelf praat over haar eigen ervaringen.

Roxanne is 24, pas afgestudeerd, en vertelt over haar ervaringen met dyscalculie.

Eppo (19) studeert aan de hogeschool en heeft dyslexie.

Hoofdstuk 1

Is er iets aan de hand met mijn kind?

Elk kind is anders. Dat hoeft je ouders niet te vertellen. Al zijn er tientallen opvoedboeken, richtlijnen en adviezen, hét gemiddelde kind, dat zich perfect ontwikkelt volgens het boekje en dat honderd procent voorspelbaar reageert op jouw manier van opvoeden, bestaat niet. Elk kind ontwikkelt zich in zijn of haar eigen tempo. Sommige kinderen zitten en kruipen heel snel; anderen doen dat later dan gemiddeld. Het ene kind slaapt of eet moeilijker; het andere is trager zindelijk of het eerste woordje laat lang op zich wachten. Je hoeft niet altijd meteen aan de alarmbel te trekken als sommige dingen bij jouw kind anders verlopen dan verwacht. Vaak komt het vanzelf goed.

Toch voelen veel ouders van kinderen met een leer- of ontwikkelingsstoornis al op jonge leeftijd dat er iets ‘niet pluis’ is met hun kind. Ze kunnen er alleen de vinger niet op leggen.

Soms merken niet de ouders, maar anderen bepaalde zaken op. Een leerkracht merkt op dat een kind niet stil kan blijven zitten; het rapport is niet goed; een kind vertoont gedragsproblemen op school of isoleert zich van de rest uit de klas. En soms merk je dat je kind vastloopt, maar ziet de school helemaal geen problemen.

Wat moet je daarmee als ouder? Is verder onderzoek nodig, of zie je spoken? En moet je dan achter een diagnose aan?

Als de alarmbellen afgaan

Soms nestelen zich al heel vroeg twijfels in je hoofd, wanneer je kind nog een baby is. Voor anderen komen die vragen pas wanneer hun kleuter naar school begint te gaan, en die bijvoorbeeld elke dag compleet overstuur thuiskomt. Of, nog later, wanneer hun kind leert lezen en rekenen. En natuurlijk zijn er ook kinderen die pas in het middelbaar onderwijs tegen een muur botsen.

Kinderen lopen vast. Thuis. Op school. Misschien rijst het vermoeden dat je kind een ontwikkelings- of leerstoornis heeft. In dit boek vind je alles wat te maken kan hebben met de meest voorkomende van die stoornissen: *attention deficit hyperactivity disorder* (ADHD), autismespectrumstoornis (ASS), taalontwikkelingsstoornis (TOS) en de motorische ontwikkelingsstoornis *developmental coordination disorder* (DCD). Ook de leerstoornissen dyslexie (lezen, schrijven) en dyscalculie (rekenen) komen aan bod. Wat deze stoornissen precies inhouden, lees je in hoofdstuk 5.

Maar zover zijn we natuurlijk (nog) niet. Want hoe kom je in zo'n diagnostisch traject richting een diagnose terecht? En is dat altijd nodig?

Een boos of verdrietig kind

De meeste ouders zoeken niet per se een etiket. Ze zoeken vooral hulp. Niet alleen voor hun kind, maar ook voor zichzelf. Ze hebben het gevoel dat ze zelf niet meer kunnen helpen, of ze worden moedeloos van de conflicten met hun kind.

Vaak gaat het om emotionele problemen, waardoor het kind het huis op stelten zet. Je kind is bij momenten onhandelbaar. Je probeert allerlei tactieken uit, maar geen enkele lijkt te werken. Je merkt dat je kind in de knoop zit met zichzelf, verdrietig is of zich dom voelt. Tijdens de zoektocht naar hulp, kan de vraag naar een diagnose naar boven komen.

Toen Sarah in de tweede kleuterklas zat, waren de avonden hopeloos. Als ze van school thuiskwam, was ze net een vulkaan die op uitbarsten stond. Het was elke avond uren vechten voor ze in bed lag, en vervolgens moest ik of haar moeder er een halfuur bij blijven voor ze kalm genoeg was om te kunnen slapen. Wij waren allebei compleet leeggezogen. We konden ook geen oppas vragen om eens een avondje ‘vrij’ te hebben, want afscheid nemen was voor Sarah een drama. Toen hebben we besloten om hulp te zoeken. We wilden niet per se een diagnose, we wilden manieren vinden om het thuis voor iedereen aangenamer en gezelliger te maken.

We hebben toen psychologische ondersteuning gekregen rond emotieregulatie, zowel voor Sarah zelf als voor ons, haar moeder en ik. De psychologe werkte in een centrum dat ook diagnostisch onderzoek deed. Zij vroeg al snel of we Sarah wilden laten testen, omdat ze vermoedde dat ze ADHD had. Ik heb dat initieel afgehouden. Zo’n diagnose lost het probleem niet op. Het is niet dat je daardoor weet hoe het moet. Ik wil haar gewoon beter begrijpen, zodat ik ermee om kan gaan. En of dat dan ADHD of ASS is, I don’t care. Maar ik had ook geen bezwaar tegen een diagnose. Na overleg met mijn vrouw zijn we toch in zo’n traject gestapt en daar kwam inderdaad de diagnose ADHD uit.

Op dit moment ligt er een nieuwe vraag: wel of niet op ASS testen. Voor mij blijft het belangrijkste: heeft Sarah daar iets aan? Als het haar kan helpen: graag! Dan wil ik nog wel duizend testen doen. Maar als het alleen maar is om het te weten? Bwa ... Laat ons met haar gedrag iets doen, of ze nu een officiële diagnose ASS heeft of niet. We moeten haar ondersteunen en begeleiden.

Alex

Stille vermoedens

Ouders lopen soms lang rond met zorgen, en ze kunnen zich daar erg alleen in voelen. Want als je de vraag of je kind zich wel ‘normaal’ ontwikkelt hardop stelt, dan wordt het ineens echt en moet je er iets mee gaan doen. Of dan horen ook anderen dat, en kun je ten prooi vallen aan goedbedoeld (maar soms onwelkom) advies, of kunnen mensen je kind op een andere manier gaan bekijken. En wie weet, beeld je het je alleen maar in en is er helemaal niets aan de hand. Aan die eerste stap naar hulpverlening of een diagnostisch traject gaan soms jaren aan twijfels en vragen vooraf. Want niemand wil graag een ‘stempel’ voor zijn kind.

Walid wilde alleen maar bij mij en bij mijn man zijn. Ik kon hem nergens achterlaten, ook niet bij de crèche. Ik heb zelfs ontslag genomen om thuis te kunnen zijn met hem. Walid was een huilbaby. De eerste drie maanden huilde hij, en ik huilde ook. Ik had hem altijd op mijn arm, ik kon hem niet neerleggen. Hij sliep bij mij in bed. Tot dan toe had ik altijd gezegd dat hij zijn eigen bed zou hebben, maar dat ging echt niet. Ik ben toen gaan zoeken op internet, en kwam uit bij autisme. Ik ontkende dat in het begin heel erg, want ik zag alleen de problematiek. Ik vreesde dat hij niet gelukkig zou worden. Tegen niemand vertelde ik over mijn vermoedens, ook niet tegen mijn man, want die begrijpt dat niet. Dat bleek ook toen de diagnose er was. Je hebt hem verwend, vond hij. Ook mijn moeder heb ik niets verteld. Zij is van de oudere generatie en weet niet wat autisme is.

Siham

Het is ook lastig, natuurlijk, om te weten wat ‘normaal’ is en wat niet. Als je een kind krijgt, sta je daar plots met die baby in je armen en moet je maar uitzoeken hoe dat moet, opvoeden. Hoe kun je inschatten of je iets op zijn beloop moet laten, of hulp moet zoeken? Dat idee speelt zeker bij een eerste (of enig) kind. Terwijl ouders hun kind natuurlijk het beste kennen, veel beter dan alle experts of opvoedboeken bij elkaar.

Maar toch. Wat is normaal? Wat is gemiddeld? En wanneer wijkt iets voldoende af van het gemiddelde om verontrustend te zijn? Soms zie je pas dat een kind op bepaalde vlakken anders is wanneer er een tweede kind in huis komt. Dan krijg je ‘vergelijkingsmateriaal’.

Het spookte al langer in mijn achterhoofd dat Felix en Theo trekken van ADHD vertoonden. Maar ik dacht lange tijd dat het aan iets anders lag: het is een tweeling, en zo’n tweelingsdynamiek is heel speciaal. Ik dacht ook aan emotionele of gedragsproblemen. Of dat onze opvoedingsstrategie misschien niet goed was. Pas toen hun jongere zusje Jeanne wat ouder werd, begon het op te vallen. Want zij gedroeg zich anders.

Michel

Soms bevestigt iemand van buitenaf jouw twijfels. En soms zie je zelf het probleem niet, maar wijzen anderen je erop dat je kind zich niet ontwikkelt zoals de anderen.

Charlotte is mijn eerste kind. Ik had wel het gevoel dat er iets mis was, maar wat moet je met dat gevoel doen? In het eerste leerjaar (groep 3) zei de juf tijdens het bespreken van het paasrapport dat ze dacht dat Charlotte dysfasie (taalontwikkelingsstoornis, TOS) heeft. Zij kende dat, want ze had al eens een leerling met TOS in haar klas gehad. Dat die juf mijn vermoedens dat ze een taalstoornis had bevestigde, gaf voor mij de doorslag dat ik haar wilde laten testen. Achteraf gezien had ik sneller mijn onderbuikgevoel moeten volgen. Als je als moeder voelt dat er iets is, dan is er ook iets. Je kunt er niet direct een term op plakken natuurlijk, maar ondanks dat moet je het gevoel wel serieus nemen en er iets mee doen. Al is het maar om de geruststelling te krijgen dat er niets aan de hand is. Dan kun je jezelf achteraf niet verwijten: had ik maar eerder actie ondernomen ...

Johanna

Onbekendere problematiek

Van ASS, ADHD of dyslexie heeft iedereen tegenwoordig wel al gehoord, dus dat komt sneller in je op. Bij minder bekende stoornissen, zoals DCD of TOS, is het niet vreemd dat je daar zelf niet meteen aan denkt. Soms merkt een verzorgster in de crèche iets op, soms een leerkracht.

Toen Maya bijna een jaar oud was, wezen de begeleiders in de crèche ons erop dat ze soms in een hoekje ging zitten, en dat haar motorische ontwikkeling anders verliep. Maya kroop niet en hield niet van drukte. Maar dat vonden we niet abnormaal. Ze zag er vrolijk uit, dus we maakten ons weinig zorgen. We dachten hooguit dat ze wat introvert was en gelukkig op zichzelf. De begeleiders van de crèche raadden ons toch aan naar een fysiotherapeut te gaan. Rond haar eerste verjaardag kon ze dan toch kruipen; lopen lukte pas toen ze twee was. De fysiotherapeut heeft bij Maya de motorische ontwikkelingsstoornis DCD vastgesteld. Met 2,5 jaar is ook een vermoeden van autisme uitgesproken. Ik zag dat totaal niet aankomen. Ik was meteen erg bezorgd: zal ze wel vrienden maken, zal ze gelukkig worden? Ik was daar echt even van slag door.

Sara

Bij DCD zijn motorische problemen overigens vaak niet de reden voor aanmelding in de hulpverlening. In een onderzoek waaraan Nederlandse ouders deelnamen, gaf maar liefst 52 procent van de ouders aan dat hun

zorgen niet kwamen door motorische problemen. Ze zochten hulp wegens sociale of gedragsproblemen, of omdat hun kind over- of ondergevoelig was voor zintuiglijke prikkels. Juffen en meesters of zorgcoördinatoren zullen ook eerder denken aan een ‘bekende’ problematiek. Al lijkt het – ook bij een bekendere problematiek – vaak af te hangen van de school en de individuele leerkracht óf en wanneer dit ooit een gespreksonderwerp wordt.

Toen Rozanna naar het eerste leerjaar (groep 3) ging, hadden wij het idee dat ze hoogsensitief was. Ze kon niet goed tegen drukte en veranderingen. Ze had ook veel verlatingsangst. Pas in het vijfde leerjaar (groep 7) wees de leerkracht ons erop dat er mogelijk nog iets anders speelde. Ze had moeite met wiskunde, misschien had ze wel dyscalculie? De klasjuf, zorgjuf en het CLB kwamen toen ook met vermoedens van autisme. Daarvoor hadden we wel al gesprekken en ondersteuning aangevraagd, maar dat kwam allemaal niet goed op gang. Toen hebben we besloten om haar te laten testen. Uiteindelijk zijn daaruit de diagnoses gekomen van een angststoornis, dyscalculie, ASS, en later is ook nog ADHD gediagnosticeerd.

Eline

Als de vraag van je kind komt

Tot slot kan de vraag om hulp of een diagnose ook van je kind zelf komen, als het al iets ouder is. Het voelt zich niet goed in zijn vel. Of het heeft al zaken gezien bij een oudere broer of zus en gaat nadenken over hoe het dan bij hem of haar zit. Termen als ADHD, ASS of dyslexie vallen ook wel eens op school, en tegenwoordig ook meer en meer op TikTok, YouTube of andere digitale kanalen. Vooral meisjes, die problemen vaak meer compenseren of maskeren, en na verloop van tijd in de knoei komen met zichzelf, kunnen als tiener de vraag opwerpen.

Soms kom je er zelf uit

Er kunnen problemen zijn, maar als die hanteerbaar blijven, is de vraag naar een diagnose minder urgent. Als je zelf al hebt uitgezocht wat werkt voor jouw kind, zal een diagnose mogelijk niet veel extra inzichten geven.

We hebben al te horen gekregen dat we eigenlijk geen label nodig hebben. We doen grotendeels al wat Isa nodig heeft: helpen met huiswerk, zorgen voor structuur, een planning maken, lijstjes afvinken, haar kalmeren als ze in paniek raakt. Zonder haar altijd haar zin te geven.

We hebben wel hulp gezocht, want we merkten dat ze heel weinig oppikte in de klas. Ook vond ze het als jong kind lastig om haar emoties te uiten, en had ze het moeilijk met lezen en uit het hoofd leren. En soms kan ze haar aandacht er niet bij houden; ze heeft veel beweging en afleiding nodig. Sinds ze peuter is, wisten we al: er is geen handleiding voor Isa. Er is geen set regels die altijd werkt. En ja, ze heeft veel energie. Maar moeten we daar per se een label op plakken?

Ineke

Idris schrijft niet goed. De juf heeft gezegd dat hij misschien dyslexie heeft. Hij is al naar de logopedist geweest, maar dat was eigenlijk voor zijn uitspraak, zoals het verschil tussen s-z en f-v. Eerlijk gezegd heb ik geen zin in die testen. Het gaat goed met hem. Hij heeft ook niet per se extra tijd nodig voor dictees. En als hij het toch nodig heeft, ga ik er tegen die tijd wel achteraan.

Siham

Soms vertoont je kind kenmerken van een ontwikkelings- of leerstoornis, maar lijkt het niet meteen nodig om daar ook een officiële diagnose aan te verbinden. Verschil mag er zijn, en zolang je kind niet vastloopt en er harmonie blijft met de anderen in zijn omgeving, zijn er weinig redenen om naar de hulpverlening te stappen. Daarnaast is er ook heel wat ondersteuning mogelijk zonder exacte diagnose.